

půjčky tomu, za koho se chce zaručiti, již s pevným rozhodnutím. V tom případě postačí i podpis směnky jako písemné dotvrzení celkového záručního ujednání.

Čís. 9308.

Smlouvami o důchod ve smyslu § 1 b) zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. jest rozuměti jen smlouvy o doživotní důchod. Nespadá sem úmluva manželů o placení výživného a o dodávání dřeva.

(Rozh. ze dne 25. října 1929, Rv I 328/29.)

Žalobkyně byla spoluvlastnicí usedlosti, jejíž druhá polovice náležela jejímu manželovi. Při faktickém rozchodu umluvili manželé, že manžel bude platiti manželce ročně 1.200 Kč a dodávati jí 2 m³ palivového dříví. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se manželka na manželi zaplacení výživného a reluta za dříví za tři léta. Žalovaný namítl najmě, že úmluva manželů jest neplatnou, ježto nebyla zachována forma notářského spisu. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Ve věci samé odporuje dovolání napadenému rozsudku jen pro nesprávné prý posouzení otázky, zda úmluva stran o placení výživného 1200 Kč a o dodávání dvou metrů palivového dříví ročně potřebovala platnosti formy notářského spisu. Nejvyšší soud uznává v souhlase se svým dosavadním rozhodováním (srovnej uveřejněná rozhodnutí čís. 1020 a 4635 sb. n. s.) názor nižších soudů, že úmluvu nelze pokládati za smlouvu o důchod a že nepotřebovala k platnosti formy notářského spisu, za správný. Skutečnost, že smluvená úplata měla býti žalovaným plněna v určitých stejných lhůtách, nečinila smlouvu ještě smlouvou o důchod ve smyslu § 1 b) zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. Kdyby se měly všechny smlouvy, u nichž úplata spočívá v periodickém plnění, pokládati za smlouvy o důchod, pak by i nájemní a pachtovní smlouvy mezi manželi musily býti sepisovány ve formě notářského spisu, ač jich zákon nezařaduje pod jejich obvyklým označením mezi smlouvy, pro které předepsal tuto formu, takový výklad příčil by se však pravidlu § 6 obč. zák., že zákonům nesmí býti přikládán jiný smysl, než který vyplývá z běžného významu užitých slov v jejich souvislosti. Kdyby byl zákon chtěl i pro pachtovní a nájemní smlouvy mezi manželi předepsati formu notářského spisu, byl by je byl jako takové výslovně uvedl, neboť jsou smlouvami svého druhu právě tak jako v zákoně uvedené smlouvy kupní, směnné a o zápůjčku, a ani v obyčejné, ani v právnické mluvě nelze je zařaditi mezi smlouvy o důchod. Těmito lze i podle zákona čís. 76/1871 rozuměti jen smlouvy, které se v jiných občanských zákonech, především ve všeobecném občanském zákoníku označují a

upravují jako takové. Jsou to výhradně smlouvy o doživotní důchod (Leibrentenvertrag) podle §§ 1284—1286 obč. zák., neboť jiných smluv o důchod občanské zákonodárství nezná. Tomu nasvědčují i materialie. Sporné ustanovení bylo do zákona čís. 76/1871 převzato do slova z § 4 čís. 3 notářského řádu ze dne 29. září 1850, čís. 366 ř. z., a to v předpokladu, že i tam se pod smlouvami o důchod (Rentenvertrag) rozuměly smlouvy o doživotní důchod (Leibrentenvertrag). Plyne to z důvodové zprávy k vládnímu návrhu, otištěné v Kasererově vydání zákona čís. 76/1871 z roku 1885 str. 15, kde se odmítá návrh, by forma notářského spisu, dosud předepsaná pro smlouvy o doživotní důchod mezi manželi, byla rozšířena na smlouvy o doživotní důchod vůbec. Že v souzeném případě nejde o smlouvu o důchod doživotní, o tom není sporu.

Čís. 9309.

Proti exekuci vyklizením na základě soudního svolení k výpovědi, jež uděleno z důvodu § 1 čís. 12 zák. na ochr. náj., nemůže nájemník uplatňovati žalobou podle § 35 ex. ř., že pro vypovídajícího pronajímatele odpadla po udělení svolení k výpovědi potřeba bytu nebo že vypovězenému nájemníku nebyl pronajat náhradní byt. »Opatření bytu« neznámá, že je pronajímatel povinen mít k dispozici nájemníka náhradní byt, až se tento rozhodne jej najmouti teprve po drahé době, nýbrž znamená jen opatření možnosti nájmu bytu pro dobu vyklizení.

(Rozh. ze dne 25. října 1929, Rv I 876/29.)

Majiteli domu bylo dáno soudní svolení k výpovědi bytu, najatého žalobcem, z důvodu, že majitel domu potřebuje byt pro sebe. Proti exekuci vyklizením domáhal se dlužník žalobou, by byla exekuce prohlášena nepřipustnou, ježto majitel domu nepotřebuje již bytu pro sebe, byv úředně přemístěn do jiného města, a ježto dlužník nedostal náhradní byt. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Těžištěm rozhodnutí jest, zda žalobce může žalobou podle § 35 ex. ř. uplatňovati proti svolení k výpovědi, vydanému v nesporném řízení podle § 4 zákona o ochraně nájemníků, okolnosti, jež neuplatnil v nesporném řízení o výpovědi, a změnu okolností, nastalou teprve po vynesení rozhodnutí v řízení nesporném, jež by bývala vedla k jinému rozhodnutí o svolení k výpovědi. Žalobce opřel žalobu o to, že žalovaní nepotřebují již bytu, protože později byl Dr. Václav N. přeložen do D., kde má byt, a o to, že nedostal náhradního bytu, který mu žalovaní opatřili, protože jeho majitelé odepřeli mu jej pronajmouti a pronajali jej jinému. Nastaly-li tyto okolnosti ještě v čase, kdy je žalobce mohl uplatnit v řízení nesporném, brání jejich uplatnění ve sporu podle § 35 ex. ř. doslov